

Arrest

nr. 148 732 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekster ter kennis gegeven op 13 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DESIRA loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2009 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 15 februari 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt haar tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. X van 9 december 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.2. Op 12 augustus 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 13 februari 2014 ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De betrokkene haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Marokko. Dit blijkt echter niet correct daar België wel degelijk over een vertegenwoordiging beschikt in Marokko, met name:

- *de Ambassade te Rabat, adres: 4-6, Avenue Mohammed El Fassi, Tour Hassan - B.P.163, 10100 Rabat en*
- *het Consulaat-generaal te Casablanca, adres: 9, Rue Al Farabi, 20070 Casablanca.*

De aangehaalde elementen van integratie, voornamelijk haar verblijf "sedert 2009," verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De betrokkene wist immers dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij verklaarde zich op 04/04/2008 kandidaat vluchteling. Daar Frankrijk verantwoordelijk was voor de behandeling van deze aanvraag en aangezien de Franse autoriteiten akkoord gingen met de overname, werd haar asielpcedure op 23/10/2008 afgesloten met de weigering van verblijf, de bijlage 26 quater. Deze beslissing, vergezeld van een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, werd haar dezelfde dag betekend.

De betrokkene geeft in haar regularisatieverzoek aan dat ze sedert 2009 in België verblijft, waaruit zou kunnen opgemaakt worden dat zij mogelijks het land verlaten heeft, alhoewel hiervoor geen bewijs werd geleverd. Wat er ook van zij, haar verblijf in België na de afsluiting van haar asielaanvraag was volledig irregulier. Uit een dergelijk verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van haar verblijfstoestand. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De verzoekster stelt dat zij haar land van herkomst reeds enige tijd geleden verlaten heeft en niets meer heeft om naar terug te keren, noch de bestaansmiddelen, noch de huisvesting om zelfs tijdelijk te overleven en dat ze haar centrum van belangen in de zin van art. 8 EVRM in België opgebouwd heeft. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen. Gewone sociale relaties vallen immers niet onder de bescherming van dit artikel.

Er zijn geen aanwijzingen voor een eventuele schending van art. 8 EVRM wat betreft de gezinssituatie. Het is daarentegen in het belang van haar twee kinderen dat zij terugkeert naar het herkomstland alwaar deze kinderen verblijven, die voor zover bekend nooit in België zijn geweest. Bij haar asielaanvraag verklaarde ze eveneens dat ze haar ouders heeft achtergelaten in het herkomstland. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de blote bewering dat ze niets of niemand heeft om naartoe terug te keren in Marokko, het land waar ze geboren en getogen is en waar ze decennialang verbleven heeft en waar redelijkerwijze haar gehele familie verblijft. Ze toont niet aan dat ze in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in haar eigen levensbehoeftes en die van haar kinderen, terwijl het haar in België niet toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren.

Mevrouw diende in 2008 samen met haar echtgenoot een asielaanvraag in. Mijnheer verklaarde daarbij dat hij niet de biologische vader is van haar 2 kinderen. De actuele verblijfplaats van haar echtgenoot kan niet worden teruggevonden in het voorliggende dossier. Niet alleen rept de betrokkene in huidig regularisatieverzoek met geen woord over hem, bovendien heeft ze in een vorig regularisatieverzoek opgegeven ongehuwd te zijn.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "Omtrent de gegrondheid van de aanvraag," waaronder haar kennis van het Nederlands en van het Frans, haar vrienden- en kennissenkring, haar zelfstandigheid en onafhankelijkheid om in haar onderhoud te voorzien, de geponeerde afwezigheid van elementen van openbare orde, de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en het zich eigen maken van de Belgische samenlevingsnormen, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde. (...)"

1.3. Op 10 januari 2014 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gegeven op 13 februari 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene toont niet aan dat zij een geldig visum voor België heeft.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient ambtshalve op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekster *“niet aan(toont) dat zij een geldig visum voor België heeft”*. Deze vaststelling wordt door de verzoekster niet betwist. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster niet aantoonde dat zij een geldig visum voor België heeft, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoekster in principe dan ook geen nut opleveren.

2.2. Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen, in casu artikel 8 van het EVRM.

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen laat de verzoekster gelden dat zij door de tweede bestreden beslissing *“wordt losgerukt van haar familie- en vriendenkring, waarmee zij nauwe contacten onderhoudt”* en dat zij *“een heel hechte relatie onderhoudt met haar familie alhier en (...) het voor haar onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Marokko”*. Verder maakt zij nog gewag van *“een uitstekende integratie, en duurzame sociale banden in België”*. Zij laat evenwel na om in concreto te specificeren met welke familieleden en welke vrienden of personen zij in België nauwe contacten onderhoudt of duurzame sociale banden heeft gesmeed. Met dergelijke algemeenheden maakt zij het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven niet aannemelijk, temeer nu zij op geen enkele wijze de concrete vaststellingen in de eerste bestreden beslissing, met name dat het *“in het belang van haar twee kinderen (is) dat zij terugkeert naar het herkomstland alwaar deze kinderen verblijven, die voor zover bekend nooit in België zijn geweest”*, dat zij *“(b)ij haar asielaanvraag verklaarde (...) dat ze haar ouders heeft achtergelaten in het herkomstland”* en dat zij in 2008 samen met haar echtgenoot een asielaanvraag indiende, doch *“in huidig regularisatieverzoek met geen woord over hem (rept)”* en bovendien *“in een vorig regularisatieverzoek (heeft) opgegeven ongehuwd te zijn”*, betwist. Aldus toont de verzoekster geen beschermenswaardig gezins-, familie- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, en - bij uitbreiding - geen schending van artikel 8 van het EVRM, aan.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de verzoekster geen onoverkomelijke hinderpalen opwerpt voor het leiden van een gezins-, familie- of privéleven in het land van herkomst of elders. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de loutere bewering dat *“het voor haar quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Marokko”*, zonder deze evenwel in concreto te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing in strijd zou zijn met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 10 januari 2014.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoekster op 10.01.2014 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat de vermeende gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bovendien geen garanties biedt daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen in hoofde van de diplomatieke of consulaire post.

Dat dit manifest een schending inhoudt van de rechtszekerheidsbeginsel daar deze posten de aanvragen manifest naast zich neerleggen en zelfs niet op antwoorden.

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekster sedert 2009 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, zich geïntegreerd heeft, en onze taal heeft aangeleerd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat deze elementen niet in overweging genomen kan worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoekster heeft in Marokko niet alleen haar huisvesting achtergelaten, zij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij al die tijd geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar

aanvraag via de geijkte weg te doen. Verzoekster heeft niet alleen in haar land van herkomst geen verblijfplaats meer, bovendien heeft zij ook niet de financiën om haar verblijf aldaar te kunnen bekostigen.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd.¹ Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoeksters morele integriteit wordt aangetast door haar verwijdering uit België, is duidelijk, nu zij wordt losgerukt van haar familie- en vriendenkring, waarmee zij nauwe contacten onderhoudt.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoekster voldoet aan al deze voorwaarden nu zij een heel hechte relatie onderhoudt met haar familie alhier en nu het voor haar quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Marokko.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoekster ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen.

Dat verzoekster verder ook gewag kan maken van een uitstekende integratie, en duurzame sociale banden in België.

Dat er zonder twijfel gesteld kan worden dat verzoekster op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoekster geenszins kan getwijfeld worden.

Dat verzoekster bijgevolg haar centrum van belangen gedurende al deze tijd in ons land heeft opgebouwd.

Dat het in het licht van voorgaande omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk is om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, zeker nu haar nieuwe leven dat zij alhier sedert 2009 heeft opgebouwd zich in ons land situeert.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, evenals van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij reeds sedert 2009 in België verblijft, hier een nieuw leven heeft opgebouwd en Nederlands heeft geleerd en zij in Marokko geen sociale banden meer heeft, noch huisvesting. Het centrum van haar belangen bevindt zich in België.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. X)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen en bewijsstukken geen buitengewone omstandigheden vormen die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend. (zie: R.v.V., 5 juni 2012, nr. X)

Gelet op de in het verzoekschrift geuite kritiek, blijkt zij die motieven te kennen, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond. Verzoekster voert in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. X)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.954; R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V., 24 januari 2011, nr. X)

In zoverre verzoekster verwijst naar haar vermeende integratie en haar langdurig verblijf in België, alwaar haar centrum van belangen gevestigd is in de zin van artikel 8 EVRM, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Daarenboven is het aangewezen, in het belang van haar kinderen die zich in het land van herkomst bevinden en voor zover bekend nooit in België zijn geweest, dat verzoekster terugkeert naar Marokko. Er kan derhalve geen geloof gehecht worden aan de blote bewering dat zij niets of niemand meer heeft in Marokko om naar terug te keren.

Bovendien, opdat er een schending van artikel 8 EVRM voorhanden zou zijn, dient verzoekster aan te tonen dat zij geen gezinsleven kan leiden in haar land van herkomst en dat er hinderpalen voorhanden zijn. Zij stelt hieromtrent enkel louter hypothetisch dat het voor haar onmogelijk is om er zich opnieuw te vestigen, daar zij er geen familie meer heeft en er alles heeft achtergelaten. Deze louter hypothetische bewering kan niet als voldoende worden beschouwd om te concluderen tot een schending van artikel 8 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt niet aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Bovendien is het zo dat verzoekster niet regelmatig verblijft op het Belgisch grondgebied, zodat zij principieel geen rechten kan doen gelden die aan regelmatig verblijf zijn verbonden. Het onvoorwaardelijk verbinden van de uitoefening van een recht op privé- en gezinsleven aan een recht op verblijf, zou ook leiden tot een ongeoorloofde omzeiling van de in het Rijk geldende wettelijke bepalingen.

Er is geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden.

De verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden, daar verzoekster niet in staat is aan te tonen dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekster aangehaalde elementen "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland", waarbij vervolgens per ingeroepen element afzonderlijk wordt gemotiveerd waarom dit het geval is. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke

gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel, vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden (artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet) wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Waar de verzoekster aanvoert “(d)at een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht” en “(d)at er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is”, wordt er op gewezen dat nergens in de eerste bestreden beslissing staat vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar moet zijn. De verzoekster toont ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip “buitengewone omstandigheden” wordt gegeven.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat de “gewone procedure via de diplomatieke of de consulaire post (...) geen garanties biedt daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen” en “daar deze posten de aanvragen manifest naast zich neerleggen en (er) zelfs niet op antwoorden”, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De verzoekster meent dat er in haar geval “wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen”. Zij voert aan dat zij “sedert 2009 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, zich geïntegreerd heeft, en onze taal heeft aangeleerd”, dat zij in Marokko geen sociale banden en geen verblijfplaats meer heeft en ook niet de financiën om haar verblijf aldaar te kunnen bekostigen. Zij beperkt zich hiermee evenwel *grosso modo* tot een herhaling van de elementen die zij in haar aanvraag van 22 augustus 2013 heeft ingeroepen met het oog op een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat “(d)e aangehaalde elementen van integratie, voornamelijk haar verblijf “sedert 2009,” (...) niet (verantwoordt) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”, dat er “geen geloof (kan) worden gehecht aan de blote bewering dat ze niets of niemand heeft om naartoe terug te keren in Marokko, het land waar ze geboren en getogen is en waar ze

decennialang verbleven heeft en waar redelijkerwijze haar gehele familie verblijft” en dat ze “*niet aan(toont) dat ze in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in haar eigen levensbehoeftes en die van haar kinderen, terwijl het haar in België niet toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren*”, te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf weerlegt de verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat er in haren hoofde buitengewone omstandigheden aanwezig zijn waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, noch toont zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door haar ingeroepen elementen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Door *in fine* van haar verzoekschrift louter te poneren dat “*in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken*”, toont de verzoekster het tegendeel niet aan.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra* onder punt 2.2. wordt gesteld en waaruit blijkt dat de schending van deze bepaling niet kan worden aangenomen.

3.3.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

4.1. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4.2. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN